

— Че и Боримечката намъри време да се жени... каза съ досада Остенътъ; — да не бѣше това щѣхме и него да дръпнемъ... тазъ хала ни трѣбаше.

Планътъ на отмъщението бѣше такъвъ: щѣхъ да завардатъ пхтя, който отива на западъ къмъ Лѣсковския проходъ, отъ дѣто е друмътъ за Клисура. Тѣ избрахъ за засада обраслиятъ съ гхстакъ долъ, изъ който слазя рѣчката Бѣлещица — и се втича на близо въ Стрѣма. Тамъ щѣхъ да причакатъ двамата турци и да се хвърлятъ възъ тѣхъ съ голи ножове, слѣдъ което да завлѣчхъ и скрихътъ труповетѣ имъ въ гхсталака... Но за да се прѣдвари всѣка случайностъ на избѣгване жертвитѣ, тѣ зехъ и пушкитѣ си... До това грѣмливо оржие щѣхъ да прибѣгнхъ въ краенъ случай. Тоя планъ бѣше основанъ на свѣдѣнията, които даде Дѣйко за заплтиетата: тѣ щѣли да станхъ твърдѣ рано, прѣди втори пѣтли, да гонхъ Клисура, за дѣто бързали; за това му и дали заповѣдъ да ги събуди далеко прѣди зазоряване.

Първи пѣтли пропѣхъ и малката дружина остави пустото село и се намъри на полето. Снѣгътъ валѣше обилно на едри парцали. Бѣла пелена покриваше цѣлия пхтъ. Тя правѣше и ноцъта видело. Пхтницитѣ, съ пушки скрити подъ ямурлуцитѣ, крачехъ мълчишката изъ дебелия снѣгъ, който застилаше всичко. Никакъвъ шумъ не показваше, че вървхъ живи хора; тѣ мязахъ на ноцни призраци и вапери, които ставатъ около Коледа. Снѣгътъ валѣше непрѣстанно и пѣлише трапицата съ прѣспи, които забавяхъ вървежа на пхтницитѣ, които не забѣлѣзвахъ това. Всички бѣхъ погълнхти отъ една мисль: отмъщение. Виковетѣ на Петра, юначниятъ имъ другарь, и прѣмиранията на майката и домашнитѣ, пищѣхъ още на душитѣ имъ. Въ тая минута тѣ само отъ едно се бояхъ; да не би да се истървхъ отъ рцѣтѣ имъ заплтиетата — всички други страхувания и интереси бѣхъ остали на страна... Дълго време тѣ още вървѣхъ